

Kto je pre mňa dôležitý?

Každý rok slávime október ako mesiac zasvätený Panne Márii Ružencovej. Modliame sa, alebo mali by sme sa modlievať ruženec. Zamyslime sa nad vzťahom aký máme k Panne Márii, veď ona je našou spoločnou Nebeskou matkou a práve vzťah k nej nám ukáže aj na to, aký máme vzťah k Bohu. V našom rozmyšľaní nám môže veľmi poslúžiť skúsenosť spisovateľa Scotta Hahna, ktorý z protestantskej viery prešiel na katolícku. „Túžba po novej viere ma nepretržite spaľovala. Avšak jedného jarného rána som si uvedomil, že ma spaľuje aj niečo iné. Mal som žalučnú virózu. Vysvetlil som svoju situáciu učiteľke, ktorá ma poslala ku školskej lekárke. Tá mi zmerala teplotu a kázala mi, aby som si ľahol. A hneď zavolať mojej mame. Z telefonátu, som pochopil, že pôjdem domov. Okamžite sa mi uľavilo a zadriemal som. Prebudil som sa na zvuk, ktorý ma prenikol ako ostrý mráz. Bol to hlas mojej mamy. Z každého jej slova boli cítiť materinské obavy. „Ach“, vzdychla, keď ma zazrela ležať. A vtedy mi svíto: „Mama ma prišla vziať domov. Čo ak moji kamaráti uvidia, ako ma vedie zo školy? Čo ak sa pokúsi objasniť ma? Veď všetci sa mi vysmejú...“ Hrozila mi veľká „potupa“. Už som počul, ako si robia posmešky zo mňa: „Videl si, ako mu mamička utiera čielko?“ Keby som bol býval už vtedy katolíkom, možno by som tých nasledovných pätnásť minút bral ako očistec. Avšak v mojej predstavivosti protestanta boli hotovým peklom. A hoci som cival na povalu nad lekárnym lôžkom, videl som len svoju dlhú a neznesiteľnú budúcnosť ako „mamičkin maznáčik“. Sadol som si a hľadel v ústrety žene, ktorá ku mne kráčala s najhlbšou ľútosťou. Práve táto ľútosť sa mi nanajvýš protivila. V súcite každej matky sa skrýva túžba mať svoje „malé“ dieťa. Práve táto malosť a bezmocnosť rozhodne nemajú s frajerom, akým som ja chcel byť, nič spoločné. „Mami,“ zašepkal som skôr, než stihla niečo povedať. „Mohla by si ísť predomnou? Nechcem, aby moji kamaráti videli, že ma berieš domov.“ Nepovedala nič. Otočila sa a vyšla z ambulancie, zo školy, išla priamo k autu. Odtiaľ ma s materinskou láskou zaviezla domov, opýtala sa ma, ako mi je, a postarala sa o to, aby som si šiel v pokoji ľahnúť. Bol som si istý, že síce len o chlp, ale moja povest' frajera neutrpela. Usínal som v takmer dokonalej pohode. Ešte v tú noc som však o svojej „frajerine“ znova premýšľal. Prišiel za mnou otec. Spýtal sa ma, ako sa mám. Povedal som mu, že dobre. Potom sa na mňa vážne pozrel. „Scottie,“ prehovoril, „tvoje náboženstvo veľa neznamená ak o ňom len hovoríš. Mal by si sa zamyslieť nad tým, ako sa správaš k iným.“ A potom to zaklincoval: „Nikdy sa nehanbi za to, že ideš s mamou.“ Vedel som, že otec má pravdu, a hanbil som sa, že som sa hanbil za mamu.“ A nesprávame sa takto neraz aj my

kresťania? Keď Pán Ježiš zomieral na kríži, vo svojej poslednej vôli nám zanechal matku. „Keď Ježiš uzrel matku a pri nej učeníka, ktorého miloval, povedal matke: „Žena, hľa, tvoj syn!“ Potom povedal učeníkovi: „Hľa, tvoja matka!“ A od tej hodiny si ju učeník vzal k sebe“ (Jn 19, 26-27). Nám patrí nebeský domov, náš je jeho Otec i jeho matka. Ale koľko z nás ju naozaj prijíma a pozýva do svojho domu? Jav hanby a hanbenia sa za svoju vieru, náboženstvo, za Cirkev, jav skryť sa, alebo nepriznať sa k Bohu, k Panne Márii je dnes veľmi silný a mnohých vedie až k odmietnutiu priateľstva, ktoré sa zdá byť na „prekážku“. Aj keď tieto slová myslíme vo všeobecnosti, na našom malom Slovensku a v našej obci nadobúdajú väčší a silnejší význam. Je nás málo a poznáme sa navzájom, vidíme sa a vieme o sebe veľa a veľa rozprávame a mudrujeme o tom, čo na druhých a s druhými vidíme, cítime a počujeme. A keď nám je dobre, alebo aspoň nie tak zle, sme ako nevychované deti, ktoré zrazu nepotrebujú svojich rodičov, zabudnú na nich, alebo ich aj zaprú, lebo sú vo vyššej spoločenskej triede, kde sa to nenosí... A myslíme tu aj na nebeského Otca, na Nebeskú matku i na Cirkev. Ten, kto chodí do kostola tak ako to prikazuje Boh, alebo len o štipku viac už je terčom pozornosti a otázok načo a prečo tam chodí a modlí sa, a zamýšľajú sa aj nad tým aký je... Neraz sa stáva, že kvôli tomuto všeobecnému tlaku niekoľkých na reči a rozumovanie „odvážnych“ ľudí zanechá i bežný kresťan najcennejší poklad viery a najcennejšie vzťahy, ktoré v živote človek má: vzťah k Bohu i k Panne Márii. A keď ich nezanechá celkom, sponchybní sa a postupne zľavuje na vzťahu.

Brat, sestra, keď sa pozrieme na toto všetko z čisto rozumového hľadiska môžeme zopakovať známu vetu, ktorá sa stala skoro príslovečnou: „Nekrič hop, pokiaľ si nepreskočil!“ Inak povedané, nebuďme takí „všemohúci“, „vševediaci“, takí nevďační a odvážne protestujúci voči Bohu, Cirkvi a náboženským povinnostiam pokiaľ sme ešte nepreskočili do večnosti, pokiaľ nie sme na druhom brehu života. A keď sa pozrieme na to z pohľadu pravej viery a náboženstva, tak tu by mali byť vzťahy lásky. A láska je tá, ktorá ak je skutočná, prekonáva ťažkosti, protivenstvá, ľudskú hanbu a podujíma sa aj na skutky nevšednej obety. Ako si tento vzťah k Bohu a k Panne Márii vytvoríš? Tak ako medzi nami ľuďmi. Vzájomným poznávaním sa, vzájomnou komunikáciou: rozhovormi a listami, pri ktorých objavíme vždy čosi nové a krásne, čo v nás vzbudí väčšiu a väčšiu úprimnosť a dôveru. Napriek prvotnej nechuti, ba i odporu začneme sa viac modliť, viac a častejšie sa stretávať s Bohom a s Pannou Máriou, rozprávať sa s nimi, čítať a počúvať slová, ktoré nám deťom adresujú. Tak pochopíme a spoznáme ich nevšednú lásku voči nám svojim deťom a nikdy sa nehanbíme kráčať našim životom s Bohom a s Pannou Máriou.

Mário Orbán

Môj ruženec

Bystrík Mistrík

Ja na slávu Matky vijem
Veniec z pretajomných,
len duchovných ruží.

Ten ružový veniec zvem ruženec,
v ňom modlitba k modlitbe sa
druží.

Ponajprv sa v krátkej chvíli ticha
vnorím do výjavu vykúpenia.

Moja duša
Božím darom dýcha,
zbiera ruže čnosti, čo ju menia.

Otče náš mi dušu pozdvihuje
podľa Ježišovej
svätej vôle.

V prosbách vyššia méta tu je:
sláva Otcu, ľudské túžby, bóle.

Zdravas Mária je oslavou Matky,
taktiež činu, čo raj nám otvára.
Matke zverujem
nás život krátky,
nech sa za nás v nebi prihovára.

Meno Ježiš v rozjímaní spájam
s tajomstvom,
čo práve myslou zuni.
Tak mi oživujú obidvaja:
Syn a Matka. Vrstáť láska ku
nim.

Sláva Otcu... zvučne ja
zaplesám,
za dar spásy Trojici vďak
vzdávam.

Sláva nech sa vznesie
až k nebesám,
aj zem nech naplní Božia sláva.

Mať pre druhého čas je dnes veľká vzácnosť. V uponáhľanej dobe plnej starosti o prežitie - lepšie či horšie — sa neraz ani len na chvíľu nezastavíme, aby sme sa porozprávali s ľuďmi okolo nás, nehovoriac už o počúvaní toho druhého.

Jeseň a prichádzajúce zimné obdobie akoby chceli utlmiť našu prehnanú aktivitu. Liturgia tohto mesiaca nám ponúka možnosť zamyslieť sa nad tajomstvami Ježišovho života i životnej cesty jeho matky Panny Márie v modlitbe presväteho ruženca.

Namiesto je otázka, či pre moderného človeka môže byť táto modlitba ešte aktuálna. Ruženec je biblická modlitba. Jej jadro tvoria biblické udalosti zo života Ježiša a Márie popretkávané takisto biblickými textami modlitieb Otčenáš a Zdravas. Opakovanie týchto textov a tajomstiev umožňuje modliacemu sa človeku hlbšie vniknúť do podstaty udalostí zo Svätého písma a nadviazať tak užší kontakt s Bohom — čo je napokon cieľom každej modlitby. Svätá Cirkev nám teda v októbri viac ako inokedy ponúka takýto spôsob dialógu s Bohom. Využijeme ho?

Človek oddávna posväcuje čas — hodiny, dni a roky zasväcuje Bohu s prosbou, aby požehnával jeho život, jeho námahu, radosti i bolesti. Ruženec ako jedna z modlitieb posväcujúca ľudský život dáva kresťanovi silu využívať čas na konanie dobra, na aktuálne vyjadrenie svojej viery i lásky k Bohu. Môže človek, stvorený na Boží obraz, využiť čas lepšie? Ruženec nám môže pomôcť nielen náležite využiť a posvätiť čas, ale aj lepšie nás nasmerovať k pravde o ľudskom živote a utrpení, o ciele a zmysle nášho života. V jednotlivých tajomstvách ruženca možno nájsť toľko podnetov na nasledovanie Ježiša i Márie v ich životných postojoch v konkrétnych situáciách. Záleží na nás, ako o tom budeme premýšľať a ako to dokážeme presadiť v našich skutkoch. Modlitba ruženca je potrebná aj pre živé svedectvo nášho života, pre naše misijné poslanie získavať pre Ježiša nových svedkov. Máme na to čas. Teraz sa nám ponúka. Čo my na to?

MIROSLAV LYKO

Orientácia

Istého českého katolíckeho biskupa sa na jeho zahraničnej ceste novinári opýtali, či patrí medzi biskupov orientovaných fundamentalisticky, alebo progresívne. Chvíľu váhal a potom odpovedal: „Patrím medzi biskupov orientovaných katolícky.“

Odpoveď veľmi múdra, skrývajúca viac odpovedí ako otázok.

Inými slovami...

*Kristus sa v jednej epoche javí liberálne,
druhej konzervatívne.*

*Kresťan preto nemá byť
ani liberál, ani konzervatívec.*

Má byť Kristus.

Max Kašparů „Inými slovami“

Pozorne sa pozrime na text evanjelia, ktorý budeme túto nedeľu počuť pri slávení svätej omše. Na prvý pohľad nie je ťažké identifikovať osoby, ktoré sa skrývajú za jednotlivými postavami v podobenstve. Pán vinice je Stvoriteľ a v posloch poľahky spoznáme prorokov. Synom pána vinice je Kristus a vinicou jeho vyvolený národ. To všetko je nám jasné. Komplikácia však nastane vo chvíli, keď máme v podobenstve nájsť poslanstvo určené nám kresťanom. Kde v tomto obraze nájdeme svoje miesto? S kým sa identifikujú kresťania žijúci už tretie tisícročie nádej vykúpenia?

Cirkev vystupuje vo svetle Kristovho kríža a smrti ako jasné naplnenie Ježišovho proroctva. Je novým Izraelom, vinicou, ktorá má svojmu Pánovi prinášať úrodu. Všimnime si, že to nie je jediné miesto, kde Ježiš použil prirovnanie Bohom vyvoleného národa k viniču. A spomeňme si aj na to, že Kristus sám seba označil za vinič, na ktorom sme jeho ratolesti - či už živé, alebo usychajúce. Tento súbor podobenstiev nám tak odкрýva tajomstvo Cirkvi. Vysvetľuje, aké miesto v nej má Kristus a aké je naše prepojenie s ňou. Každý z nás bol do vinice vštepený priamym zásahom Boha pri krste. Vďaka tomu sme sa dostali k Bohu tak blízko, ako sú blízko vinič a jeho ratolesti.

Nakoniec je potrebné zodpovedať otázku úrody, ktorú má vinica prinášať. Aké plody rastú na ratolestiach? Odpoveď hľadáme v našich schopnostiach a talentoch, ktorými nás obdaril Stvoriteľ. On má pre každého špecifickú podobu, preto aj všeobecné slová o skutkoch lásky treba pretlmočiť do konkrétnej podoby - do skutkov, ktoré vieme konať.

JAROSLAV IVANČO

Sväté omše v 27. týždni Cezročného obdobia

7.X. utorok

18.00 + Cyprián Fabiankovič, manž. Valéria a syn Teofil

8.X. streda

18.00 + Jozef a Anna Mičúnková a ich rodičia

10.X. piatok

18.00 + František Polakovič a rodičia

11.X. sobota

18.00 za zdravie a Božiu pomoc (p.Piteková)

Upratovanie kostola č.d. 203 – 228

12.X. 28.Nedeľa Cezroč. obdobia

8.00 za zdravie a Božiu pomoc (p.Tibenská)

9.15 + Jozef Kulifaj (30 dní)

**Po tejto sv.omši bude stretnutie rodičov detí,
ktoré pôjdu na prvé sv.prijímanie**

Liturgický kalendár

6.X. pondelok sv. Bruno, kňaz

7.X. utorok Panna Mária Ružencová

8.X. streda sv. Pelágia, panna a mučenica

9.X. štvrtok sv. Dionýz a spol.mučeníci

10.X. piatok sv. Daniel Comboni

11.X. sobota bl. Ján XXIII., pápež

Lebo ak vy odpustíte ľuďom, ich poklesky, aj váš nebeský Otec vám odpustí. Ale ak vy neodpustíte ľuďom, ani váš Otec neodpustí vaše hriechy.

(Mt 6, 14 - 15)

Kto nemiluje, nepoznal Boha, lebo Boh je láska.
(1 Jn 4,8)

Odpustenie

Ježiš nás vyzýva, aby sme ľuďom odpúšťali ich poklesky. Sám je najkrajším vzorom. Jeho pozemská existencia je spojená s odpúšťaním hriechov všetkým, ktorí prejavili aspoň trochu ľútosti. Povedal veľa pekných obrazov o tom, ako Boh túži ľuďom odpúšťať ich previnenia. Keď visel v bolestiach na kríži, dokázal ešte Otca poprosiť: „Odpusť im, lebo nevedia, čo robia“ (Lk 23, 34). A aby sme nezabudli, že je to aj našou povinnosťou, odovzdal nám v modlitbe Otče náš aj prosbu: „Odpusť nám naše viny, ako i my odpúšťame svojim vinnikom“ (Mt 6, 12).

Všetci potrebujeme odpustenie. Predovšetkým od Boha, a potom od našich blízkych. Potrebujeme ho aj preto, aby sme dokázali sami odpúšťať. Často v živote komunikujeme s ľuďmi, ktorí nám spôsobia bolesti. Niekedy sú to naši najbližší príbuzní. Naše srdce zachváti hnev a cítime sa zle. Časom zistíme, že aj tých druhých to bolí, že nás urazili. Nemáme dlho čakať. Máme vysloviť slová odpustenia. Odpustenie je liečivou silou našich rodín a spoločností.

Slovensko je krajinou, v ktorej sa ľudia často hnevajú: manželia, rodičia a deti, susedia, príbuzní, alebo kolegovia v zamestnaní. Niekedy sú dôvody na hnev veľmi vážne, inokedy smiešne. V každom prípade by v srdci dobrého človeka nemala vyrásť obludná nenávisť, ktorá sa premení do slov nadávok, ktorými útočíme na našich nepriateľov. Sú to „zbrane“, ktoré ešte nikdy žiadnu vojnu nevyhrali. Ak chceme naozaj niekoho „poraziť“, dokážeme to len tak, keď mu povieme: odpúšťam ti. Slová odpustenia sa nehovoria vôbec ľahko. Ale ak ich z hĺbky srdca povieme, sme podobní Bohu Otcovi a jeho Synovi Ježišovi Kristovi. Ak to nedokážeme, nie sme lepší ako ten, ktorý nám spôsobil krivdu. Keď sa sv. Peter pýtal Ježiša, či stačí sedem ráz odpustiť svojmu bratovi, Ježiš mu odpovedal:

„Nie sedem ráz, ale sedemdesiatšedem ráz“ (Mt 18, 22). A napokon odpustenie má ešte jeden veľký význam: lieči nás aj našich nepriateľov. Dnes už je vedecky dokázané, že kto žije vo „väzení“ neodpustenia, je vhodne pripravený na to, aby sa jeho „spoluväzňami“ stali rozličné psychické a fyzické choroby.

Marián Šuráb

Každá chvíľa môjho života,
i chvíľa dnešného večera, je chvíľou,
v ktorej ťa môžem stretať, Bože môj,
ba chvíľou, v ktorej mi ty sám chceš dať pocítiť,
že si tu - živý, mocný, všemohúci, láskavý...
No radšej by som v túto chvíľu oživil v sebe všetky
schopnosti tela i duše, všetko, čím by som bol schopný
zachytiť tvoju prítomnosť a tvoju blízkosť, tvoju
skutočnosť, Bože, to, že si,
že si tu,
že si vo mne
a že si živý a mocný,
múdry a spravodlivý,
no nadovšetko milujúci.
Niekedy sa mi vidí, Bože môj, že môj vzťah k tebe je
akousi únikovou cestou.
Vyznávam vieru v teba, v tvoju prítomnosť, no bojím sa,
že platia o mne tvoje slová:
„Títo ľudia si ma ctia iba perami, ale ich srdce je ďaleko
odo mňa.“
Nepatrím k týmto ľuďom aj ja, Pane, keďže ťa neviem
zachytávať svojim srdcom, keď myšlienka na teba
nerozžiha vo mne svetlo nadšenia a radosti?
A predsa by som sa okrádal, ak beriem svoj vzťah k tebe
ľahkovážne, ak sa nechcem svojim srdcom otvárať
tvojej moci,
ktorou žiješ,
ktorou miluješ,
ktorou sa ma chceš dotýkať a ktorou chceš utvárať život
každého z nás.

Bože môj,
niekedy som svoj zrak upriamil na ľudí kolo seba, na
toľkých ľudí, pre ktorých si bol hádam celkom ľahostajný
alebo doslova ničím, a vtedy sa do môjho srdca vkrádalo
pokušenie myslieť si, či sa neklamem, či idem správnou
cestou, keď ti zostávam verný napriek tomu, že iní
odchádzajú, neberú ťa vážne a zariaďujú si život bez
teba...

Prosím ťa, Pane,
o dar hľadieť predovšetkým na teba, prosím ťa o dar
skusovať tvoju moc, veľkosť tvojho slova
v udalostiach môjho každodenného života, v udalostiach
tohto sveta, v udalostiach celých našich ľudských dejín,
ktoré svedčia, že sme neraz na teba zabudli, že sme
nekráčali cestou, ktorú si nám ukázal, a tak sme ničili
svoj život, kazili nádej sebe i toľkým mladým
či dospelým našej planéty...

Prosím ťa za všetkých ľudí tejto Zeme, osobitne za tých, s ktorými sa denne stretám, i za tých, ktorí sú mi až príliš vzdialení, prosím ťa za nich.

Daj sa im poznať, daj im pocítiť silu a moc tvojej lásky, tvojej pravdy.

Prebud' ich srdcia, prebud' ich, aby mohli prežívať tajomstvo tvojho príchodu do života našej planéty ako najkrajšie Svetlo, ktoré osvecuje každého človeka, ako Pravdu, ktorá oslobodzuje, ako Cestu, ktorou vždy možno ísť a nikdy nezblúdiť.

Jozef Šuppa SJ „V dnešný večer Pane...“ – meditácie

TRI DNI Používajte svoje oči tak, akoby ste mali zajtra oslepnúť. Povieť vám, čo by som chcela vidieť, keby sa mi aspoň na tri dni vrátil zrak.

Prvý deň by som chcela vidieť ľudí, ktorí svojou blízkosťou a láskavosťou dali môjmu životu zmysel. Pozvala by som k sebe všetkých svojich priateľov a veľmi dlho by som sa im pozerala do tváre. Rada by som sa tiež zahľadela do tváričky práve narodeného dieťaťa. A veľmi rada by som videla aj to množstvo kníh, ktoré mi moji blízki prečítali.

Druhý deň by som vstala veľmi skoro, aby som sledovala východ slnka. Navštívila by som múzeum a sledovala, aký pokrok urobil človek v zhotovovaní rôznych vecí. Zašla by som do kultúrneho či umeleckého centra alebo do galérie a odhaľovala vnútro tvorcov prostredníctvom rôznych malieb a sôch.

Tretí deň by som znovu s radosťou privítala svitanie, dychtívá odhaliť nové krásy prírody. Tento posledný deň by som šla za ľuďmi tam, kde pracujú. Postavila by som sa na roh rušnej ulice v snahe pochopiť niečo z ich bežného života hľadela by som im do tváří a čítala, čo v nich majú napísané.

Božím pohľadom by som sa dívala na svet a rozmýšľala, na čom v skutočnosti záleží.

Helen Kellerová

Miluješ život? Potom nemrhaj časom, pretože je to materiál, z ktorého sa život skladá.

Benjamin Franklin

Sv. Gerard Majella 16. október

Anjelom matiek nazývajú v Taliansku tohto krajčira, ktorý sa v rúchu redemptoristu stal svätým. Hoci predstavení tvrdili, že nevydrží v reholi ani šesť dní, on jej zasvätil šesť rokov — celý zvyšok svojho krátkeho života.

Gerard Majella sa narodil 6. apríla 1726 ako prvé dieťa v rodine krajčira v Muro Lucano v juhotalianskom regióne Basilicata. Už ako dvanásťročný musel vziať do rúk nožnice — po otcovej náhlej smrti bol totiž najstarším „chlapom“ v dome. Jeho túžby však siahali ďaleko za prah krajčirskej dielne. Cítil duchovné

povolanie. To zosilnelo po tom, ako spoznal nasledovníkov sv. Alfonza de Liguori. Redemptoristi prišli do dediny roku 1749 a ich chudoba, pokora a misijné nadšenie oslovili 23-ročného krajčirskeho pomocníka natoľko, že prosil o prijatie do rádu. Odpoveď bola jasná: „Nevydržal by si ani šesť dní.“ Takisto matka sa stavala proti synovmu rozhodnutiu. Nepomohlo však ani odmietnutie, ani slzy. Po skončení ľudových misií povedal Gerard matke: „Prepáč mi, idem sa stať svätým!“ a dobehol redemptoristov na ich ceste domov. Roku 1752 zložil večné sľuby.

Z kláštora, kde slúžil ako vrátnik a sakristián, odchádzal pomáhať ľuďom a rodinám trpiacim hladom a chorobami. Nebol veľkým sociálnym reformátorom, skôr sa zaujímal o jednotlivé ľudské osudy. Neštítal sa ničoho, čo by mohlo priniesť osoh bližným. Dokonca ošetroval mulice, ktoré boli v tom čase jediným dopravným prostriedkom chudobných vidiečanov. Vedel, v ktorom dome leží chorý aj kde sa narodí dieťa. Raz si v jednej rodine zabudol vreckovku. Keď mu ju dcéra domácich priniesla, povedal jej:

„Nechaj si ju. Ešte ju budeš potrebovať.“ Dievčina vtedy dobre nechápala jeho slová, ale o pár rokov, keď takmer zomrela pri svojom prvom pôrode, siahla po vreckovke a dieťa šťastne prišlo na svet. Pre túto príhodu si svätec vyslúžil meno anjel matiek. Ľudia mu úplne dôverovali, čo vzbudzovalo aj závišť. Tá mu privodila jednu z najťažších skúšok. Istá žena, ktorej tiež veľmi pomohol, ho krivo obvinila z nečistého vzťahu s mladou dievčinou. Lož sa dostala až k predstaveným a Gerard stratil ich dôveru. Hoci mohol dokázať svoju nevinu, ostal mlčať a klebety prijal ako skúšku od toho, ktorý mohol v pravej chvíli očistiť jeho meno. Tá, čo ho očiernila, napokon sama neznesla ťarchu viny a priznala klamstvo. Gerardov postoj prijali jeho spolubratia s uznaním a rešpektom.

Počas sychravej zimy roku 1755 prichádzali k bránam kláštora stovky ľudí a brat Gerard sa o nich obetavo staral. V okolí bol známy ako otec chudobných. Neustále sebaobety, či už na pomoc trpiacim alebo pri zháňaní príspevkov na stavbu nového kláštora, ho vysilili. Tuberkulóza, ktorá ho už dlhšie trápila, nakoniec premohla oslabené telo. Pár minút po polnoci 16. októbra 1755 vydýchol naposledy. Pápež Pius X. ho 11. decembra 1904 slávnostne vyhlásil za svätého. Na počesť sv. Gerarda Majella sa dodnes konajú mnohé púte nielen v Taliansku, ale aj v Belgicku, Anglicku, Holandsku, severnom Nemecku a v USA.

KATARÍNA ŽÁKOVÁ
Snímka: archív KN

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku